IVI
IMPERIUM VALENS INVICTUM
ZNOVUZRODENIE
SRDCA
ROMÁN ZO SÉRIE
ZVRCHOVANÍ SYNOVIA
NATASHA KNIGHT
A. ZAVARELLI

Táto kniha je určená pre čitateľov vo veku nad 18 rokov
a obsahuje témy ako vražda, samovražda, depresia,
smrť blízkej osoby, explicitné sexuálne scény, BDSM
(prvky dominancie/submisie, zväzovanie,
trestanie, ponižovanie), znásilnenie, zhoršujúce
sa zdravie rodiča, vulgárne výrazy, scény
fyzického násilia a psychického nátlaku.

ZNOVUZRODENIE SRDCA

A. Zavarelli & Natasha Knight

Copyright © 2021 by A. Zavarelli & Natasha Knight
Original title: RESURRECTION OF THE HEART by A. ZAVARELLI, NATASHA KNIGHT
Cover photo credit: Coverluv

All Rights Reserved. This book or any portion thereof may not be reproduced or used in any manner whatsoever without the express written permission of the author except for the use of brief quotations in a book review.

Všetky práva vyhradené. Táto publikácia ani žiadna jej časť nesmie byť kopírovaná, rozmnožovaná ani inak šírená bez písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Preklad © Albert Lučanský
Redakčná úprava a korektúry: Timea Lučanská
Grafická úprava: Radim Jančovič - GRATYP
© Citadella Publishing, 2026

ISBN: 978-80-8182-293-3

IVI
IMPERIUM VALENS INVICTUM
ZNOVUZRODENIE
SRDCA
ROMÁN ZO SÉRIE
ZVRCHOVANÍ SYNOVIA
NATASHA KNIGHT
A. ZAVARELLI
Citadella

Santiago konečne získal, čo chcel. Pod mojím srdcom rastie jeho dieťa.

Prepísal som jej osud a navždy ju k sebe pripútal.

Medzi nami sa všetko mení. Vidím v ňom viac než len netvora, na ktorého sa hrá pred svetom. Vidím jazvy, ktoré schováva pod všetkým tým tetovaním.

Láska je slabosť, ktorú si muži ako ja nemôžu dovoliť. Rozhodol som sa, že si ju nechám, ale nikdy sa nevzdám svojej pomsty.

Jeho posledná zrada dokazuje, že pomsta
je preňho dôležitejšia než naša láska.

Vezmem si, čo mi patrí. Za každú cenu.

Urobila som chybu, že som mu dôverovala.
Zabudla som, aké potešenie mu spôsobujú
moje slzy.

Keď s ňou skončím, získam to,
čo som vždy potreboval.

Utečiem od neho. Nemám inú možnosť.

Keď utečie, nájdem ju.
Vždy ju privediem späť. Jej miesto je pri mne.

Keď si uvedomím, že Santiago nie je jediným
netvorom v mojom svete, je už neskoro.
A za túto chybu obaja draho zaplatíme.

Znovuzrodenie srdca je tretím a záverečným
dielom trilógie *Zvrchovaní synovia*.

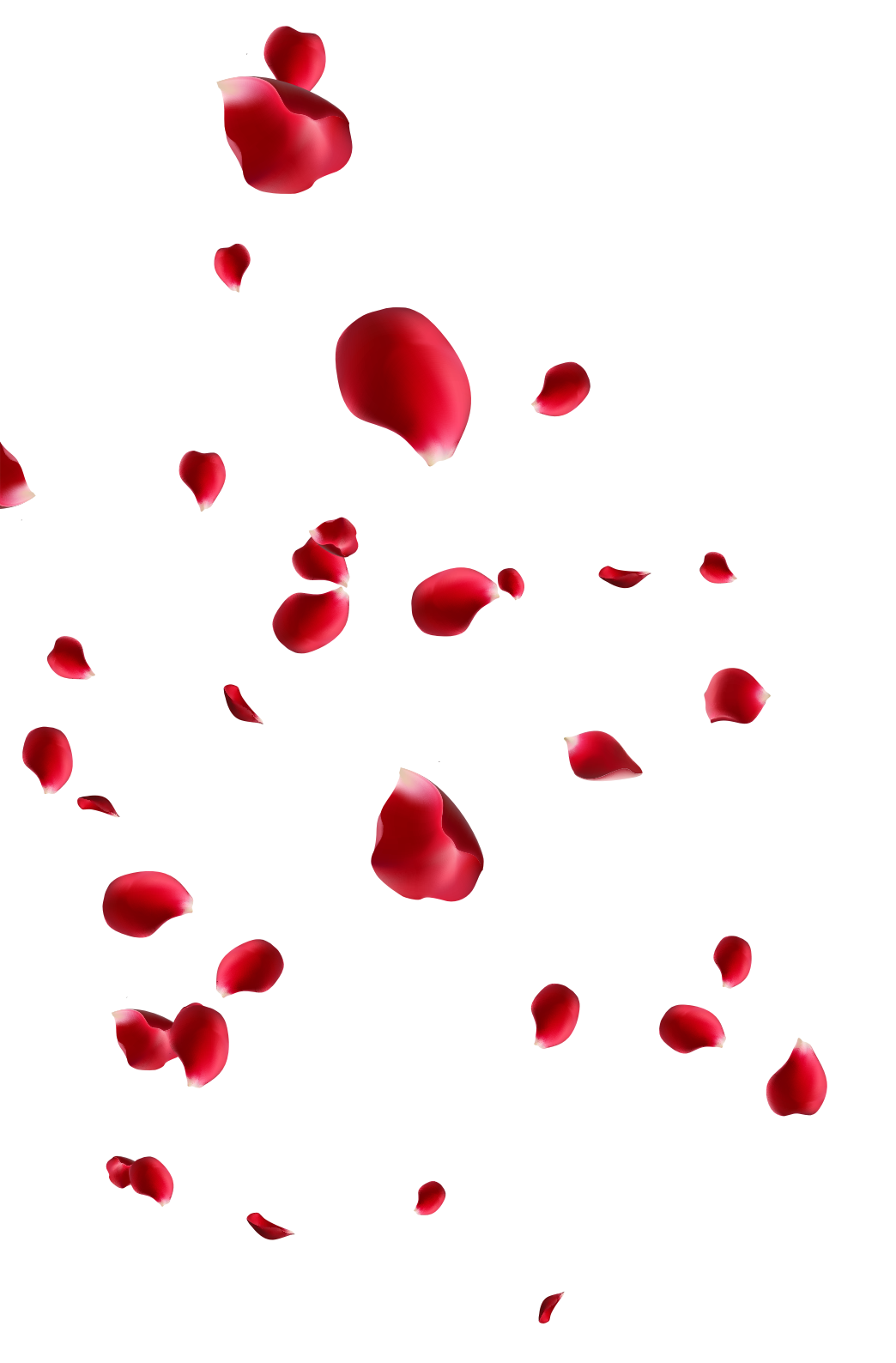

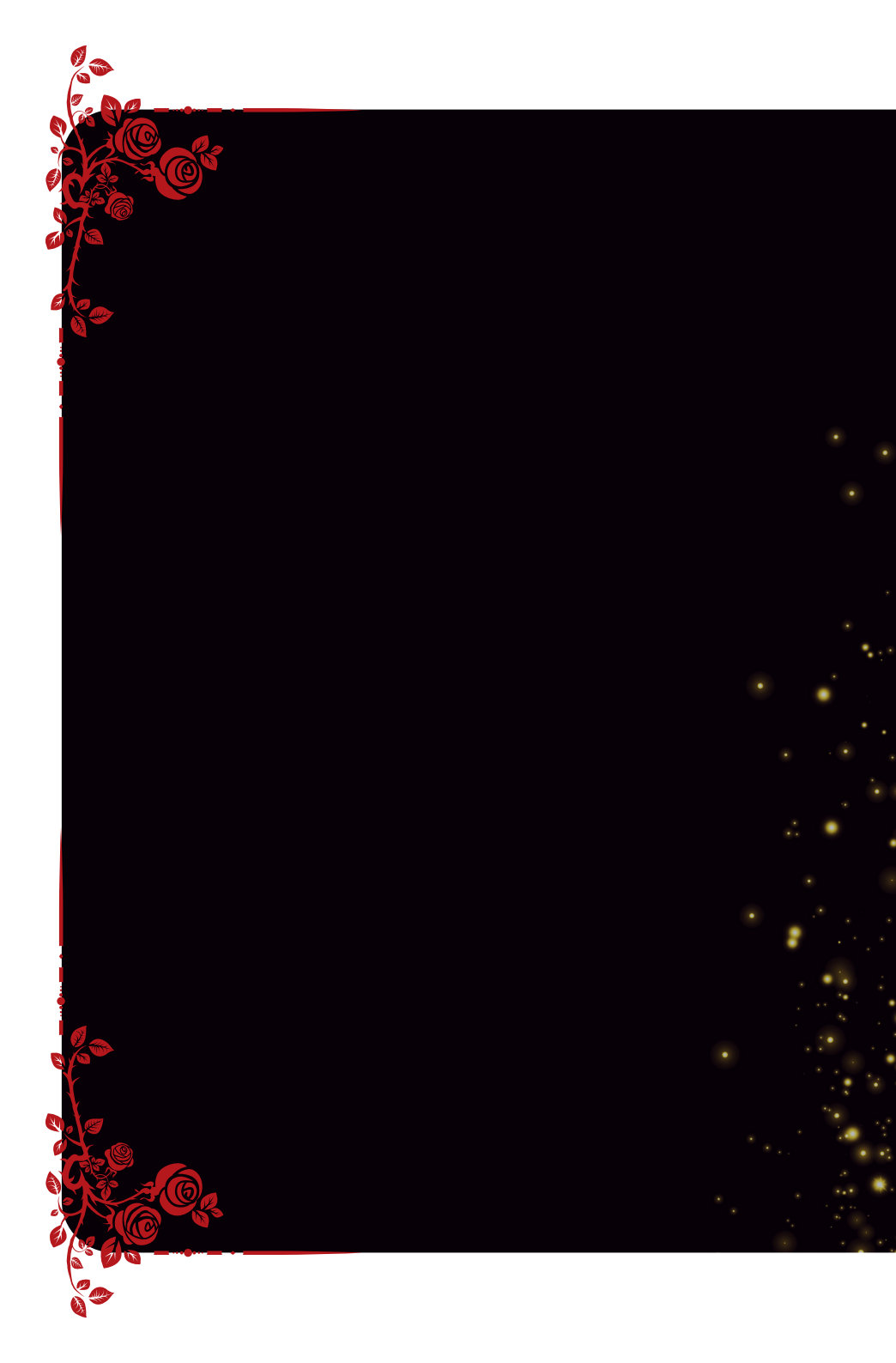

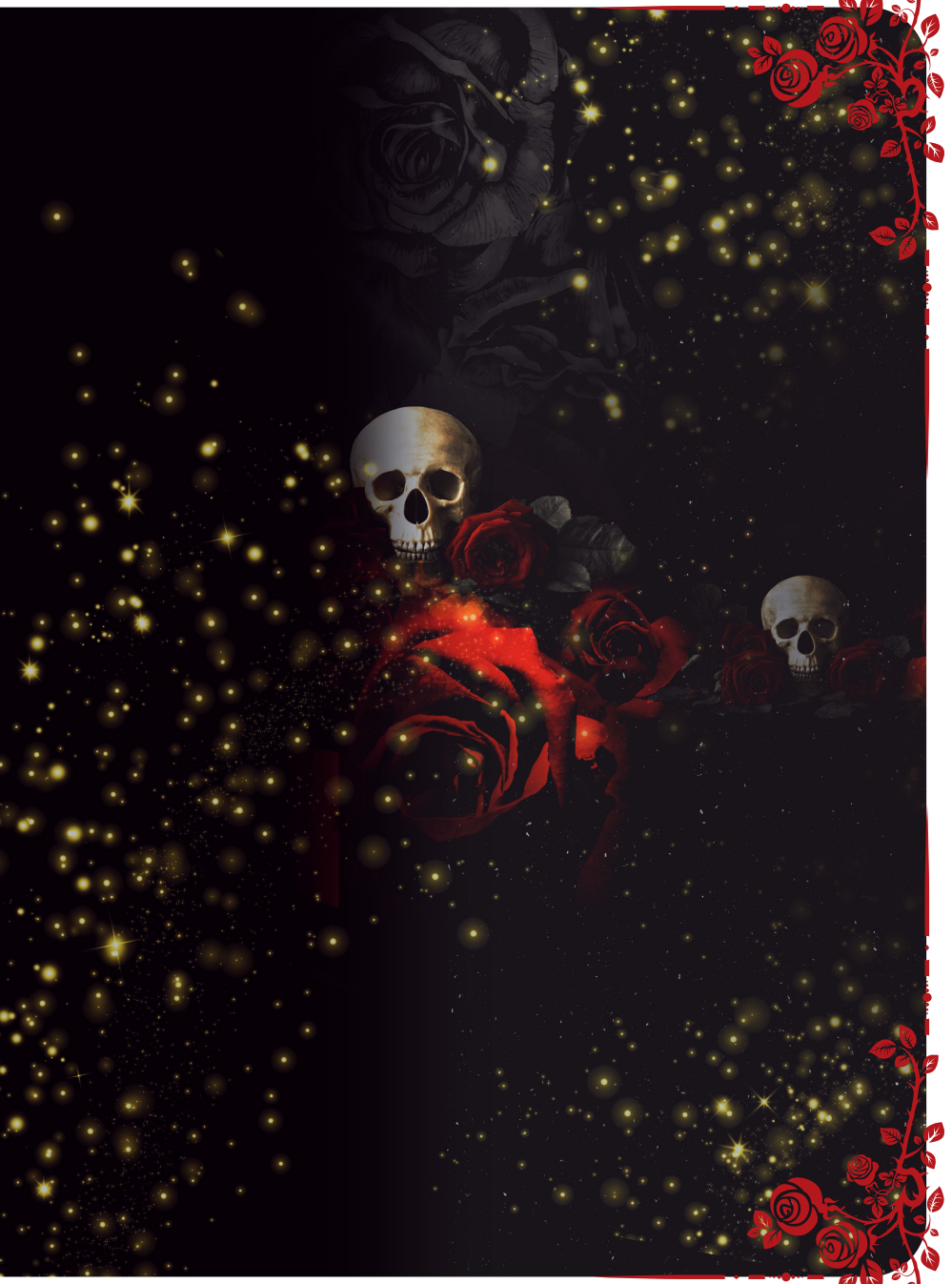

1

SANTIAGO

Malý sivý dom v Oakdale nenápadne splýva s okolitou zástavbou. Nie som tu prvý raz, no prvýkrát sa chystám prekročiť jeho prah.

Do najmenších detailov poznám jej denný režim. Kedy odchádza z domu. Kam jej kroky vedú. Aké potraviny nakupuje a ako často tankuje auto. Niet jedinej veci, o ktorej by som nevedel. A kým na hodinkách sledujem ubiehajúci čas, viem, že o pätnásť sekúnd otvorí dvere a vybehne k autu, aby odviezla syna do školy.

Stojím a čakám. O malú chvíľu sa na druhej strane dverí ozve ruch. Niečo s hrkotom spadne na zem a ona

zanadáva. Kričí na syna a hovorí mu, že už musia ísť. Kľučka sa otočí, a keď sa dvere otvoria, v náhlivosti z nich vybehne a takmer do mňa vrazí.

Z úst jej unikne tiché zhíknutie a tvár jej zaleje hrôza. Cúva späť dnu a snaží sa zavrieť dvere, aby netvora vymkla zvonku. Dlaňou do nich prudko narazím a na tvári sa mi roztiahne temný úsmev.

„Ahoj, Hazel. Dlho sme sa nevideli."

„Nie!" Zo všetkých síl sa zaprie do dverí a snaží sa ma nepustiť dnu.

Panika jej preniká do každého svalu. Obzrie sa ponad plece na syna a prikáže mu, aby utekal.

„Toto divadlo nie je potrebné." Vrazím do dverí takou silou, až stratí rovnováhu. Keď sa zapotáca dozadu, vojdem do domu a zavriem za sebou.

Hazel ťažko dýcha a oči má doširoka otvorené. Veľmi sa podobá na svoju sestru, no s tým rozdielom, že nie je taká krásna. Nikto nie je taký krásny ako moja žena.

„Prosím." Ruky sa jej trasú, keď siahne po synovi, ktorý nemôže mať viac než päť rokov, a pritiahne si ho do náručia. „Nemusíš to urobiť."

„Čo presne som sem podľa teba prišiel urobiť?" Nakloním hlavu nabok a pozorne si ju prezerám.

Krátko sa zahľadí na syna a silnejšie ho zovrie. Je rovnako vydesený ako ona a na moje prekvapenie ma

ten pohľad znepokojí. Nikdy som sa príliš nezaoberal tým, čo cítia deti, no keďže sa čoskoro stanem otcom, mal by som sa o to zrejme aspoň pokúsiť.

„Voláš sa Michael, však?“ Kľaknem si, aby sme mali oči v rovnakej výške. Dúfam, že nebudem pôsobiť tak hrozivo, no chlapec ešte pevnejšie zovrie v pästičkách látku matkinej košele. „Ja som Santiago.“

Pozrie sa na matku. Tá sa silene usmeje, no jej výraz skôr pripomína grimasu. „To je v poriadku, zlatko. Čo keby si na chvíľu vyšiel hore a zahral sa so svojimi hračkami? S pánom Santiagom sa musíme porozprávať.“

„Dobre,“ zašepká a Hazel ho pomaly pustí. Po špičkách vyjde hore schodmi, pričom niekoľkokrát zastane a pozrie sa na mňa.

Cíti, že v miestnosti je netvor. Deti také veci vycítia vždy, však? Ani moje nebudú iné. Budú sa držať svojej matky, priveľmi vydesené na to, aby sa na mňa čo i len pozreli.

Ťažko prehltnem, no bolestivá hrča v hrdle sa ani nepohne. Moja žena zmizla. Vzala so sebou moje dieťa a kdesi v kútiku mysle sa mi pritom stále ozýva otázka, ktorú odmietam prijať. Či by nebolo lepšie nechať ju odísť – nechať ich oboch odísť –, aby som nikdy nemusel vidieť rovnaký odpor v očiach vlastného syna.

No môžem si tiež nahovárať, že presne po tomto som vždy túžil. Po svojej žene, ktorá čaká moje deti. Po rodine. Po dedičoch, ktorí budú niesť meno De La Rosa. Teraz však už nejde len o dedičov. Klamal by som sám seba, keby som tvrdil opak. Chcem ju späť. *Nie, potrebujem ju späť.*

„Čo chceš?“ zasyčí Hazel, ustúpi odo mňa o niekoľko krokov a upraví si oblečenie.

Keď hneď neodpoviem, začne sa prechádzať sem a tam a uvoľnené pramene vlasov si zakladá za uši. „Predpokladám, že už sú na ceste. Preto si tu, však? Chystáš sa ma odvliecť, aby ma potrestali? Aký trest ma čaká? Ako zaplatím za svoj hriech, že som odišla z IVI? Nemôžem nechať svojho syna na tomto svete úplne samého...“

„Naozaj si myslíš, že by ťa Tribunál dal zabiť za takú malichernú urážku?“ Neveriacky na ňu hľadím. „Podliehaš panike. Zastav sa a premýšľaj. Dýchaj. To, čo hovoríš, je úplný nezmysel.“

Krúti hlavou a chrlí zo seba ďalšie nesúvislé útržky myšlienok.

„Vedela som, že tento deň raz príde... Tušila som to. Mali sme odísť zo štátu. Lenže to už je jedno. IVI je všade, však?“ Odmlčí sa, zhlboka sa nadýchne a pokračuje: „Len do toho nezaťahuj môjho syna. O nič iné ťa neprosím. Ak ma chceš odviesť, dovoľ mi

zavolať niekomu, kto sa oňho postará. S mojimi rozhodnutiami nemá nič spoločné. Nedovolím, aby za ne pykal...“

„Hazel,“ zavrčím.

Prudko sa mi zahľadí do očí.

„Neprišiel som ti vziať syna ani ťa od neho odlúčiť. Keby si sa niekedy rozhodla vrátiť do Spoločenstva, čakal by ťa trest, no ani zďaleka nie taký krutý, ako si predstavuješ. Za týchto okolností nemám dôvod ťa udať, ak mi pomôžeš.“

„Pomôcť ti?“ spýta sa a zažmurká. „Ako by som ti už len ja mohla pomôcť?“

„Povedz mi, kam by tvoj brat odviedol Ivy, keby ju chcel ukryť.“

Tvár jej zbledne, zavrtí sa a odvráti zrak. „Prečo chceš vedieť, kde je Ivy?“

„Pretože je mojou manželkou.“

„Nie.“ Z jej pier sa vydrie nesúhlas, z ktorého srší neskrývaný odpor. „To by neurobila. Ona by...“

„Nevydala by sa za niekoho, ako som ja?“ uškrniem sa. „Môžem ťa uistiť, že presne to urobila. A teraz ju musím nájsť. Nemáme času nazvyš, takže mi povedz, čo potrebujem vedieť.“

Hazel zatne sánku a pokrúti hlavou. „Aj keby to, čo hovoríš, bola pravda, nemôžem zradiť svoju sestru. Ak sa ukryla, určite na to mala dobrý dôvod.“

„Dobre.“ Otočím sa k schodisku. „V takom prípade si vezmem tvojho syna a odchádzam. A dovolím si tvrdiť, že si mala pravdu. Ešte pred zotmením k tvojmu domu dorazí celá armáda Zvrchovaných synov. Môžeš, samozrejme, skúsiť ujsť, ak si ochotná nechať tu svojho syna.“

„Ty hajzel!“ Vrhne sa na mňa, schmatne ma za ruku a pokúša sa ma odtiahnuť. „Môjho syna nikam nevezmeš.“

„Tak mi povedz, čo chcem vedieť.“ Vytrhnem sa jej a chladne sa na ňu pozriem zhora.

Pohľadom skĺzne k schodisku a potom k vchodovým dverám. Sledujem, ako sa jej na tvári pomaly usádza rezignácia. Nemá kam ujsť. Nemá sa kde skryť. Je v pasci a uvedomuje si to. Mrhá však mojím časom a ja si nemôžem dovoliť stratiť ani chvíľu, a tak pritlačím ešte viac.

„Na rodine ti zrejme veľmi nezáležalo, keďže si ju celú opustila, no možno ťa bude zaujímať, že u seba doma mám tvoju najmladšiu sestru Evu.“

Prižmúri oči a zovrie päste. „Vyhrážaš sa mi?“

„Vylož si to, ako chceš.“ Nadvihnem obočie. „Uvedom si však jedno. Ak mi nepomôžeš nájsť manželku, všetkým vám urobím zo života peklo. Hoci už dlhší čas viem, kde si, bol som natoľko zhovievavý, že som to nikomu neprezradil. Tvoja neochota spolupracovať

však moju zhovievavosť rýchlo vyčerpáva. Máš teda na výber. Pomôž mi nájsť manželku a priviesť ju bezpečne domov, inak celá tvoja rodina bude pykať za to, čo si urobila."

Na viečkach sa jej lesknú slzy. Odvráti sa, aby si ich utrela, a tvrdohlavo premýšľa o svojej aktuálnej situácii. Táto vlastnosť musí byť typickou črtou Morenovcov. Vďaka Ivy ju poznám až príliš dobre.

„Dobre," zašepká neochotne. „Pomôžem ti, no potrebujem vedieť, že Ivy neublížiš."

„Pri mne je vo väčšom bezpečí než kdekoľvek inde."

„To bude asi dôvod, prečo od teba utiekla," vyprskne Hazel.

„Strácame čas." Znovu kývnem smerom k schodisku. „A mne dochádza trpezlivosť."

Zahľadí sa na kľúče, ktoré jej spadli na dlážku, a stuhnuto sa po ne zohne. „Ešte jedna vec." Vzdorovito zdvihne bradu. „Ako ti môžem veriť, že neprezradíš, kde sa skrývame, ani ma nevydáš, keď pôjdem s tebou?"

Dôkladne zvažujem každé slovo. Som zvyknutý vziať si, čo chcem, bez ohľadu na pocity ostatných. Koniec koncov som De La Rosa. Akýsi nepatrný zvyšok ľudskosti však vo mne túži po tom, aby mi dôverovala, pretože je sestrou mojej manželky a viem, že ju Ivy miluje. Je zvláštne priznať si túto pravdu, najmä keď

jej stále nechcem uveriť ani ja sám, no čím dlhšie som bez svojej ženy, tým je jasnejšia.

„Môžeš mi veriť, že ťa nezradím," odpoviem stroho. „Pretože moja manželka by mi to nikdy neodpustila a napriek tomu, čo si možno myslíš, mi na nej... záleží. Chcem, aby sa vrátila domov ku mne, kam patrí. To je všetko, po čom túžim. Nemám dôvod ťa vydať IVI, pokiaľ mi ju pomôžeš nájsť."

Hazelina tvár trochu zmäkne. Pozorne si ma prezerá a pátra po čo i len najmenšom náznaku klamstva. Keď sa presvedčí, že hovorím pravdu, nepatrne prikývne.

„Dobre. Idem po syna. Najskôr ho musíme odviezť do školy."

„ČO JE TO ZA MIESTO?" spýtam sa.

Hazel zaparkuje a vypne motor. Hľadí na žltý dom, ktorý sa ničím nelíši od ostatných v okolí.

Už som si začínal myslieť, že jazdí bezcieľne a len sa so mnou zahráva, no nakoniec odbočila k výjazdu na Lafayette. Odtiaľ zamierila k tomuto domu, akoby cestu poznala naspamäť. Keď ju teraz pozorujem,

v črtách sa jej zračí melanchólia. Toto miesto očividne pozná.

„Tento dom kúpil môj otec svojej prvej manželke ešte skôr, ako od nej musel odísť," odpovie vážne. „Ukryla som sa tu predtým, ako som utiekla zo Spoločenstva. Dom je napísaný na Abelovu matku, takže v IVI o ňom nič nevedeli. Aspoň doteraz nie."

„Máš kľúč?" spýtam sa, keď vystúpime z auta a vykročíme na príjazdovú cestu.

„Nie, ale poznám kód od vchodových dverí."

Prikývnem a idem za ňou k domu, no na príjazdovej ceste niečo upúta moju pozornosť. Hazel zastane v tej istej chvíli ako ja a zahľadí sa na červené úlomky plastu.

„Čo je to?"

Zohnem sa, zdvihnem jeden z úlomkov a prezriem si ho. Po chrbte mi prebehne mráz.

„Vyzerá to ako úlomok zadného svetla."

„Pozri sa na toto," zachrčí Hazel a trasúcim sa prstom ukáže na rozdrvené čierne plastové puzdro.

Obaja pristúpime bližšie, aby sme si ho prezreli, no Hazel ho spozná prvá.

„Je to rúž."

Pohľadom prejdem po červenej šmuhe na betóne a žalúdok sa mi stiahne od nevoľnosti. Kým budem žiť, na ten odtieň červenej nikdy nezabudnem. Musí to byť

ten istý. Otázkou však je, prečo tu ten rúž leží rozdrvený na príjazdovej ceste.

„Myslíš si, že sa tu niečo stalo?“ zašepká Hazel.

„Otvor dvere.“

To je jediné, čo zo seba dostanem. Nemôžem prijať myšlienky, ktoré mi víria v hlave ako voda krúžiaca nad odtokom. Nesmiem im dať priestor. Aspoň nie dovtedy, kým nevojdeme dnu a na vlastné oči sa nepresvedčím, že tu nie je.

Hazel vyťuká kód, no skôr než stlačí kľučku, chytím ju za plece a zastavím.

„Pôjdem prvý.“

Naprázdno prehltne, prikývne a ustúpi za mňa. Vojdem dnu a na okamih zostanem stáť, aby som vstrebal všetko okolo seba. Ticho. Zatuchnutý pach. Rozhádzané veci v dome, v ktorom už dlhší čas nik poriadne nebýval.

Nikde sa nesvieti. Je ráno a Ivy by už bola hore. Stále sa však nedokážem vzdať poslednej iskierky nádeje, a tak rázne prejdem obývacou časťou, zamierim do chodby a skontrolujem každú izbu. Všetky sú prázdne. Napriek tomu prezriem priestor pod posteľami, vnútro skríň, sprchovacie kúty aj každé ďalšie miesto, kde by sa mohla ukryť. Nenájdem nič. Ani jedinú stopu. V kútiku duše však cítim, že tu bola.

„Stalo sa niečo zlé, však?“ Hazel roztraseným hlasom vysloví presne to, na čo myslím aj ja. „Niečo sa stalo mojej sestre.“

2

IVY

Z hlavy mi už zložili vrece, no zápästia mám stále spútané za chrbtom plastovými sťahovacími páskami, ktoré sa mi bolestivo zarezávajú do kože. Možno ma tým chcú udržiavať v neistote a zabrániť mi v pokuse o útek. Nemusia sa však obávať. Dvere do izby síce nie sú zamknuté, no von nevyjdem. Stále ich počujem a z okna schátraného prízemného domu, kam ma priviezli, vidím ich autá na príjazdovej ceste. Moje auto pred pár hodinami niekam odviezli, pravdepodobne preto, aby sa ho zbavili. Vôbec som netušila, že ho Abel stále má.

Abel. Naplánoval to tak, aby sa to odohralo práve takto? Alebo sa veci jednoducho vymkli spod kontroly?

Bolí ma miesto na hlave, kam ma jeden z nich udrel, a na spánku sa mi tvorí modrina. Asi by som mala byť vďačná, že mi netrafil oko. V žalúdku mi zaškvŕka. Som hladná, hoci si teraz neviem predstaviť, že by som do seba niečo hodila.

Jeden z mužov zvýši hlas a nadáva chlapovi, s ktorým sa rozpráva vo vedľajšej izbe. Prudko sa strhnem. Všetko pôsobí chaoticky, akoby ani nemali jasný plán, a nie som si istá, či to nie je ešte nebezpečnejšie.

Začujem auto a vstanem, aby som sa pozrela z okna. Izba, v ktorej ma držia, je v bočnej časti domu, takže keď sa postavím úplne k okraju okna, dovidím na časť príjazdovej cesty. Vtom sa rozsvieti svetlo. Je slabé a zrejme ho spustil pohyb. Sledujem, ako prichádza auto. Staré nenápadné čierne vozidlo so zablatenou prednou poznávacou značkou. Predpokladám, že je to úmysel.

Keď sa však otvoria dvere a vystúpi z neho Abel, roztrasene vydýchnem a celým telom sa mi rozleje úľava. Rozhliadne sa, strčí si kľúče do vrecka a zamieri k vchodu. Len čo sa vzdiali od auta, svetlo zhasne.

„Už bolo, kurva, načase," povie jeden z mužov dosť nahlas, aby som ho počula.

Pristúpim k dverám a snažím sa zachytiť bratovu tichú odpoveď. Nerozumiem mu ani slovo, no v hlasoch mužov počuť naliehavosť.

O niekoľko minút niekto znova zvýši hlas. Je to Abel. „No, tak to bude, do piče, trvať o čosi dlhšie. Neplatím vás za to, aby ste premýšľali, ale aby ste robili to, čo vám poviem. Tak na to, kurva, nezabúdajte."

Ozvú sa ďalšie tlmené zvuky, niekto zanadáva a čosi sa prevráti. Na chvíľu sa zľaknem, že sa niečo stalo bratovi. Len čo začujem kroky smerujúce k izbe, rýchlo odstúpim od dverí a s búšiacim srdcom sledujem, ako sa otvárajú. Keď dnu vojde Abel, zaleje ma úľava.

„Abel!" vyhŕknem roztraseným hlasom.

Kým zatvára dvere, premeria si ma pohľadom. Vyzerá nahnevane, neupravene a vyčerpane. Podíde ku mne, jednou rukou ma chytí za bradu a otočí mi hlavu, aby si prezrel modrinu.

„Povedal som ti, aby si im nerobila problémy," povie a pustí ma.

Otriem si bradu o plece, no na koži stále cítim jeho prsty a neviem, čo mu mám na to povedať. V hlave mi víria znepokojivé myšlienky, keď si spomeniem na posledné chvíle na príjazdovej ceste. Na rúž, ktorý som našla. Na Abelovo mlčanie, keď som sa ho naň spýtala.

„Abel?" Hľadím mu na chrbát, kým prejde k oknu a pokúsi sa ho otvoriť. Ani sa nepohne. Má na sebe košeľu a džínsy. Nepamätám si, že by mal pri vystupovaní z auta bundu, a košeľa vyzerá, akoby v nej spal. „Čo sa deje?"

Keď sa na mňa pozrie, všimne si, že ruky mám stále zviazané za chrbtom. Trochu si ma pootočí, aby skontroloval sťahovacie pásky.

„Nesnaž sa z nich dostať," povie. „Len si ich tým ešte viac uťahuješ."

„Čo?"

Pohľad mu skĺzne na moje brucho, akoby na ňom hľadal známky tehotenstva. Mimovoľne o krok ustúpim. Zrazu ľutujem, že som mu povedala o tehotenstve. Najradšej by som si objala brucho a chránila svoje dieťa.

„Abel?" Stiahne sa mi žalúdok. „Prestrihni tie pásky." Prečo to ešte neurobil? Prečo som stále spútaná?

Znova sa na mňa pozrie. „Ešte nie."

„Myslela som si, že mi pomáhaš."

„Pomáham. Či tomu veríš, alebo nie."

„Tí muži, tvoji... priatelia... mi toto urobili." Otočím hlavu, aby si všimol modrinu.

Zovrie pery, akoby sa mu ten pohľad tiež nepáčil. „Varoval som ťa, aby si im nerobila problémy, Ivy."

„Odvliekli ma a natiahli mi na hlavu vrece. Myslela... myslela som si, že posielaš mužov, aby mi *pomohli*."

„Ako som ti už spomenul, *pomáham* ti," zopakuje podráždene a znova skontroluje telefón.

„Tak prečo mi nemôžeš prestrihnúť tie pásky?"

Kývne smerom k mužom pri dverách. „Nechcem mať s nimi problémy. Ani kvôli tebe, ani kvôli sebe.

V tých sťahovacích páskach to budeš musieť ešte chvíľu vydržať. Nevzpieraj sa, bude to jednoduchšie.“

„Ešte chvíľu? Ako dlho?“

„Pár hodín.“

„Prečo?“

Znova upriami pozornosť na telefón a niečo doň napíše. Neodpovie mi.

„Chcem ísť domov, Abel.“ Slová mi vykĺznu skôr, než ich dokážem zadržať. Toto nie je v poriadku. Nič z toho, čo sa deje, nie je v poriadku.

Odloží telefón a spýtavo nakloní hlavu. „Domov? A kde presne je ten tvoj domov?“ spýta sa uštipačne. „V dome toho hajzla?“

Tentoraz som ticho ja. Nikdy som ho nevidela takého rozzúreného. Naprázdno prehltnem a zo všetkých síl sa snažím neustúpiť ani o krok.

„Nadrel som sa ako hovädo, aby som to dotiahol do konca,“ začne a vykročí ku mne. V očiach sa mu zračí čistá nenávisť. Spomeniem si, čo mi napadlo v nemocnici. Hoci ma Abel nenávidí, Santiaga nenávidí ešte viac. Dokázal by mi ublížiť len preto, aby ublížil jemu?

„Vieš ty vôbec, kurva, čo všetko treba zariadiť, aby sa niečo takéto podarilo? Dostať ťa z tej nemocnice. Dať ti adresu úkrytu. Vybaviť toho skurveného lekára. Vieš si vôbec...“

„Akého lekára?“ spýtam sa a náhle mnou prenikne chlad.

Znova sa mi zahľadí na brucho. Keď sa mi potom pozrie do očí, pôsobí pokojnejšie. „Robím to, čo si želáš, Ivy. Robím to pre teba.“

„Akého lekára, Abel?“ nalieham a zmocňuje sa ma panika.

„Postarám sa, aby z teba vybrali dieťa *toho netvora*.“

„Čo?“ Hlas sa mi chveje, keď z jeho úst počujem svoje vlastné slová, presiaknuté jedom.

„Veď si to povedala, nie? Že to chceš?“

„Nie. Bože, takto nie...“

„Lekár príde o dve hodiny.“

„Žiadneho lekára nechcem.“

„Zostaň, kde si,“ povie, akoby som nič nevravela, akoby moje slová odmietal prijať. „Zostaň v tejto izbe a nevychádzaj von. Je to pre teba bezpečnejšie. Počuješ ma?“

„Nechcem lekára.“ Krútim hlavou a celé telo sa mi začína triasť. „Ja nie som...“ Hlas sa mi zlomí, keď sa pokúsim vysloviť ďalšie slová. „Abel... je to dieťa.“ Narovnám plecia. „A svojmu dieťaťu neublížim.“

Vyrúti sa na mňa tak rýchlo, že stihnem iba vykríknuť. V okamihu ma chytí pod krk a pritlačí chrbtom k stene.

„Nauč sa byť, do piče, vďačná, Ivy.“ Keď vysloví moje meno, oprská mi tvár. „Mohol by som jednému z tých chlapov prikázať, aby to z teba vymlátil. Lenže neurobím to, však?“ Zakrúti krkom, až mu v ňom zapraská. V očiach sa mu zračí čosi nepríčetné.

Snažím sa nebrániť, zostať úplne nehybná a len dýchať.

„Kurva!“ Ešte raz mi silno stlačí hrdlo a potom ma pustí. Hlavou mi prebleskne, koľko hnevu v sebe skrýva. Koľko agresivity.

Ani sa nepohnem, keď kráča k dverám.

Nesmiem dovoliť, aby sa to stalo. Nesmiem ho nechať uskutočniť jeho plán.

„Je to aj moje dieťa. Nielen jeho.“

So zdvihnutou pravou päsťou sa obráti tak prudko, že sa stihnem už len vrhnúť na zem. Otočím sa mu chrbtom a snažím sa chrániť svoje dieťa, skôr než urobí to, čím sa mi vyhrážal. Skôr než ho zo mňa vymláti.

„A ty si tomu bastardovi len tak roztiahla nohy ako obyčajná kurva! Choď do riti, Ivy. Takto sa to nemalo skončiť, lenže ty musíš stále všetko dojebať!“

Strhnem sa, keď udrie do steny tesne vedľa mňa. Zastaví sa až s obrovským vypätím síl, len aby sa prinútil hlasno nadýchnuť. Je rozzúrený. Tak šialene

rozzúrený, že sa úplne prestal ovládať. Zanadáva, prejde k dverám a otvorí ich.

„Abel?“ zavolám za ním, pretože to musím vedieť. On však pokračuje ďalej.

„Bol si to ty? Ty si použil ten jed?“

Tentoraz zastane. Viem, aké je hlúpe pýtať sa ho na to. Nemala by som, nie teraz. Nedokážem si však pomôcť.

Keď sa pomaly obráti, zachvejem sa. Tvár má bezvýraznú a oči mŕtve. V tej chvíli poznám odpoveď. Vlastne som to vedela už v tom dome. Len čo som objavila ten rúž, všetko mi došlo.

Vzápätí bez jediného slova odíde.

Nevstanem, ani keď začujem, ako sa otvoria a zatvoria vchodové dvere. Ani keď sa vonku pod mojím oknom rozsvieti svetlo s pohybovým senzorom a počujem štartovať motor. Auto kvílivo zahučí, keď prirýchlo vycúva z príjazdovej cesty.

Bez pohnutia som schúlená na mieste a pri pomyslení na to, čo príde, sa mi dvíha žalúdok. Na chybu, ktorú som urobila. Na strašnú cenu, ktorú za ňu zaplatím.